

M A G

Mindennapok Gardonyiban

V. évf. 8. szám

2011. április

www.gardonyi.eger-sulinet.hu/iskolaújság

ÁPRILIS

4. Vértadás az iskolánkban.

Ez alkalomból iskolánk tanulói közül 63 fő jelentkezett vértadásra. A 13. A osztályból 13-an, a 13.E-ből 18-an, a 13.K-ből 16-an, a 12. C-ből 11-en. Örvendetes, hogy 1 technikai dolgozó, 1 konyhai alkalmazott és 3 pedagógus is a véradók között volt. (De a számok alapján itt még vannak lehetőségek!!)

Nektek köszönjük a legdrágábbat...

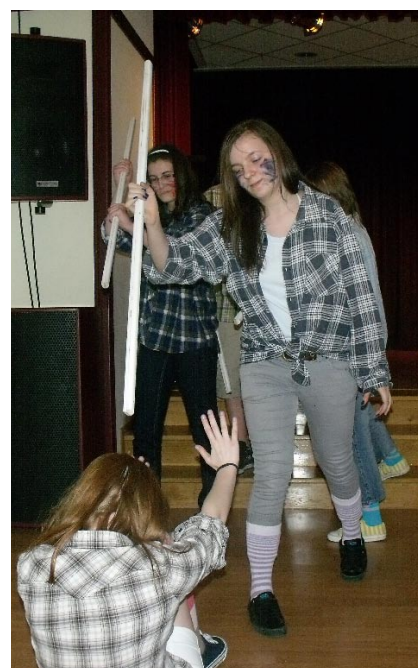
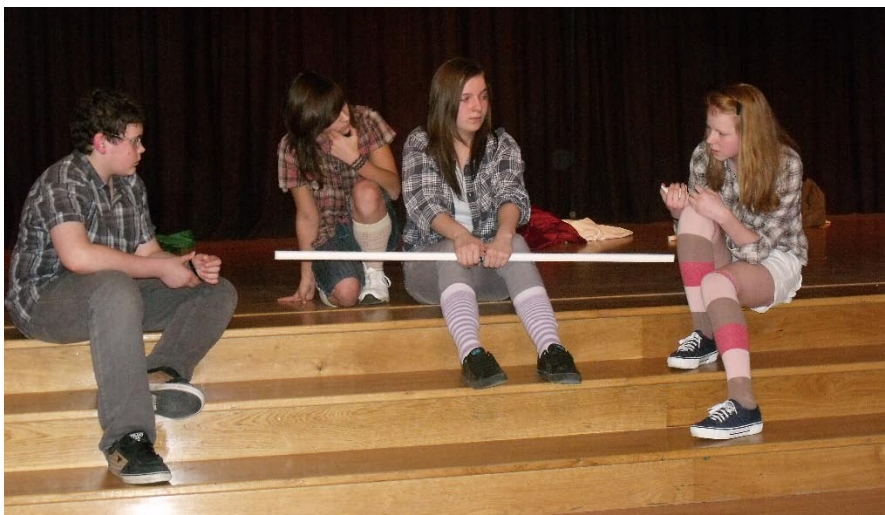
Köszönjük!!

5. A legyek ura.

A legyek ura William Golding Nobel-díjas angol író, költő 1954-ben kiadott regénye. Ezt a regényt vitte színre dr. Loboczkyné Hársasi Ibolya tanárnő kilenc tanítványa a 7. C osztályból: Giber Fanni, Gyulai Virág, Herczeg Noémi, Király Karola, Kerekes Kristóf, Ortó Odett, Pittner Petra, Szegedi Fanni, Veres Márton.

A könyv tükröt tart korának és korunknak, a felvilágosodott és racionális tévhitben élőknek, azoknak, akik azt hiszik, a józan ész megszabadít a bajtól, és a felvilágosodott emberi értelem nem akar visszasüllyedni az ösztönök szintjére. Pedig ehhez nem is kell túl sok. Csak annyi, hogy ne legyen felelősség és szabály. Megszűnjön a belső korlátozó erő, megszűnjenek az etikai parancsolatok.

6. Rendhagyó történelem óra.

Dr. Nemes Lajos úr, a Heves Megyei Levéltár igazgatója a 12.-es történelem fakultáció tanulóinak érdekes órát tartott városunk XVI-XVIII. századi történelméről. Az első óra a levéltárban volt, ahol az ott őrzött kincseket tekinthették meg a tanulók. Így láthatták I. Lipót oklevelét királyi pecséttel, a török basa aranyporral behintett levelét. Megismerkedhettek a dokumentumok őrzésének helyével

és módjával is.

A második óra az iskolában volt, ahol a középkori város életének izgalmas eseményeit ismerhették meg a diákok. Megtudtatták, hogyan működött az igazságszolgáltatás (deres, szegyenketrec), mi lett a boszorkányokkal, milyen volt a rabok élete a börtönben, s azt, hogy a kivégezéseket nem a főtéren, hanem a mai Nagyváradi út környékén hajtották végre.

12. Kollégiumok népművészeti vetélkedője.

Iskolánk már harmadik éve rendezi meg a város kollégiumai közötti népművészeti vetélkedőt, amely a díszteremben kezdődött a gyöngyösi Mátra néptáncsoport 6 tagjának rövid műsorával. Az írásbeli forduló a „Régi fizikai”-ban zajlott le, majd rövid jelenetet kellett a csoportoknak bemutatniuk.

A végső sorrend kialakulása után a Szent Erzsébet Kollégium csapata - Baranyi Gréta, Lakatos Lili, Lakatos Nóra 11.K osztályos tanulók - a 2. helyen végzett, amelyhez gratulálunk.

13. Rendhagyó magyar irodalom óra.

Cs. Varga István egyetemi tanár előadást tartott a magyar irodalom szakrális vonulata címmel a díszteremben. Élvezetes előadása végén a professzor úr így foglalta össze mondanivalóját:

„Mi jellemzi a magyar literatúrát? Hitem szerint mindaz, ami mindannyiunknak elemi érdekünk: a szabadságvágyunk és a tehetségnek a csillagzata. Ebben kell gondolkodnunk emberként, magyarként, keresztény értelmiségiként. A szabadságot és a tehetséget a szakrális dimenzióban áthatotta az emberség és magyarság szeretete. Az a magyarságszeretet, amelynek lényege a humanum.

Mit kell ezért nekünk tennünk? Megtanulni a dialógust önmagunkért, a másikkal a felebaráttal, hogy közösséget építhessünk. A párbeszédet kulturáját tudjuk építeni ebben a kis hazában, a Kárpát-medencében.”

14. Húsvéti lelkinap tanároknak és szülőknek.

Dr. Novák István, a jászberényi Nagyboldogasszony Kéttannyelvű Katolikus Általános Iskola igazgatója és a jászberényi Jézus Neve Plébánia plébánosa tartott előadást a katolikus iskola mindenlétéről. A következő mondatokkal zárta gondolatait:

„Nagybőjtben és húsvétban az egész emberi élet és az egész oktatás benne van. Mert hamvaszószerdán gyakoroljuk az önmegtagadást. A nevelői-oktatói munkában is lemondok a magam akaratáról, s úgy akarom a gyereket a jó útra vezetni, hogy a saját maga akaratán keresztül jöjjön arra rá, hogy neki mi a jó. ... Ez a nevelés egyik fontos elve ... Persze ez nem egyszerű.

A keresztúti ajtatosság során mindegyik állomás nagyon fontos, de ahogy Jézus elesik háromszor is a kereszttel, az életünk során mi is sokszor elesünk. ... S arra kell megtanítani a gyereket, hogy ő is fel tudjon állni, ha megbotlik is, tudja botlását bevallani, s tudjon újra indulni. ... Persze vannak kudarcos helyzetek. Van olyan típus, akit a Jóisten szavával sem tudunk megtéríteni, de ezek inkább elrettentő extrém példák. ... A fiatalok nagy része - helyes utat mutatva nekik - könnyen rátalál a helyes útra, de ha azt mondjuk nekik, hogy titeket úgysem lehet nevelni, akkor ne várjuk el tőlük, hogy felálljanak, és újra elinduljanak, vagy nekifogjanak a másnapi tanulásnak. ...

S így jutunk el a feltámadáshoz, húsvét üzenetéhez: az embernek (legyen az tanár vagy tanuló) minden élethelyzetből újra kell támadnia, újra fel kell kelnie, soha nem szabad feladnia. ... A nevelés területén is igaz ez, ... mert amit ma elültetnek a fejekbe és a szívekbe, olyan lesz a jövő Magyarországára....”

19. Húsvéti lelkinap a Gárdonyiban.

A végzős évfolyam diákjait *Dékány Árpád Sixtus* atya, zirci apát látta el tanácsokkal. Az alsóbb évfolyam osztályaiban *Galkó Gábor* atya tartott előadásokat. A legkisebb tanulóinknak a Don Bosco Nővérek tartották meg a lelkinapot. *Sillye Jenő* énekkel kísérte nagyböjti tanúságtételét a 9-10. évfolyam diákjainak a tornateremben. *Wass Albert* versét zenésítette meg, és adta elő:

Látható az Isten

*Füben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.*

*Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.*

27. Ballagás a kollégiumban.

A kollégium kápolnájában vendégként ez évben is *Virth József* búcsúztatta a végzősöket. Lelki úttravalóul arra hívta fel a leányok figyelmét, hogy ha az ember egy boldog világot, azaz Isten országát akarja építeni, három könyvet vesz alapul: a természetet, azaz a teremtett világot a maga szépségével és rendezettségével, a Szentírást, „a Könyvek Könyvét”, és az egyházi liturgiát. „... aki bölcsen használja a világ javait, aki Isten szavának nemcsak hallgatója, s aki a szentségekből, különösen az Oltáriszentségből, mint forrásból képes meríteni, az képes lesz megvalósítani élete egyik, ha nem a legfontosabb feladatát, hogy utat készítsen, hogy hidat ácsoljon önmagának és sok más embernek is embertől emberig, embertől Istenig. ... E három könyv végigkísér egész életetekben, közel lesz hozzátok mindig; folyton arra várnak, hogy figyelmetek feléjük forduljon, hogy beleolvassatok, hogy világosságot, erőt, s ha úgy alakulna vigasztalást merítsetek belőlük, hiszen mind a hármat ugyanaz az isteni szerző írta. ... Olvassátok és épüljétek ebből a három könyvből. S olvassatok fel belőle másoknak is, hogy ők is mérítsenek belőle ... E három könyvet akartam figyelmetekbe ajánlani, a lelketekre kötni...S hogy ez így legyen, s ne lehessen másként, erre adom az áldást. ...”

A műsorban az énekkar elénekelte a *Kell még egy szó ...*, *Áldjon meg téged az Úr*, *Leperegnek az utolsó könnyek*, *Azért vannak a jó barátok ...*, *Indulj és menj ...* című dalt, gitáron kísért *Bisztriczki Zoltán* tanár úr, *Balogh Eszter (9.D)* és *Kiss Adrienn (10.K)*. Elhangzott *Bódás János* Valahol ki van jelölve a helyed című verse *Szabó Klaudia (11.E)* tolmácsolásában. Wass Albert *Hagyaték* című művéből felváltva olvasott részeket *Fodor Fruzsina (11.A)* és *Szabó Klaudia (11.A)*. A kollégiumi nevelőtestület nevében *Boros Béláné* kollégiumi vezető, az iskolavezetés nevében *dr. Pisákné Balogh Éva* igazgatónő búcsúzott. Az elballagó lányok gondolatait *Utassy Anna* és *Utassy Ágnes* tolmácsolta. A búcsúztató beszédet *Berényi Emese (12.A)* és *Szabó Eszter (12.K)* mondta. A műsor szövegíróje *Szabó Klaudia (11.E)*, összeállítója pedig *Cseh Ildikó* nevelő volt.

28. Közös szerenád

Az iskola előtti téren most is szépen és meghatóan énekeltek végzős diákjaink, hogy aztán az ebédlőben szervezött vacsorán kellemes beszélgetések mellett örök emlékeztető fényképek készülhessenek.

29. Ballagás

Az utolsó közös óra után a kisharang szavára megkezdődött a ballagás. Az osztálytermekből a tanulók elindultak a Széchenyi utcán a bazilikába. Az ünnepi szentmisét *Soós Tamás* atya, iskolánk megbízott spirituális vezetője, *Kárpáti Kázmér* ferences rendi atya, *Varga József* atya, a Jézus Szíve-templom káplánja tartotta. *Tamás* atya prédikációjában hangsúlyozta: „... *A ballagással még nem zárul le semmi. A ballagással és az érettségivel kezdődik az élet, amelyben az élő Krisztusról kell tanúságot tenni. A ballagás legfeljebb egy állomás lehet az élet útján, az élet szentségének az útján, amely az Isten megismerésének az útja kell legyen ...*”

A szentmise után a ballagási ünnepség kezdeteként *Halasi Alexandra 13.E* osztályos tanuló Reményik Sándor Mi mindig búcsúunk című versét szavalta el.

A végzős diákjainkhoz először meghívott vendégként *Saárossy Kinga* alpolgármester-asszonyt szólott, aki meghatottan idézte hajdani gárdonyis ballagásának érzéseit, s útravalóul Antoine de Saint-Exupéry: Fohász című imáját mondta el.

Az igazgatónő ünnepi beszédében a végzős diákokhoz szólva megemlítette az iskola ódon falaitól való búcsúzást, az itt töltött évek alatt a tantestület gyémánttá nemesítő munkáját, és a krisztusi minta követésének fontosságát.

A szülőkhöz fordulva pedig megköszönte, hogy iskolánkra bízták gyermekeiket, akik közül 151-en most ballagnak. Közülük 22-en kitűnő, 16-an jeles eredménnyel végeztek, s összesen 109 nyelvvizsgát szereztek. S vannak olyanok, akik átvehetik a Gárdonyi-díjat.

Az iskola legrangosabb díja a Gárdonyi-díj, azok a tanulók részesülhetnek, akik négy éven át kitűnő tanulmányok mellett országos versenyeken is szerepelhettek, s öregbíthették ciszterci iskolánk hírnevét: *Üveges Anita, Varga Viktor 13.A, Bábel Eszter, Szilágyi Szabina 12.C, Aranyosi Gergő, Domán Vivien 13.E, Fister Nelli, Gelyeta Anna 13.K*. Az évtizeden át kiváló munkát végző, tanulóikat versenyekre felkészítő két pedagógus is Gárdonyi-díjat kapott: *Gerjákné Csibrány Éva* és *Kádár Judit* tanárnők.

Dr. Molnár Miklós úr, a Ciszterci Diákszövetség Egri Osztályának elnöke ebben a tanévben *Balázs Bence*

13.A, Holló Gellért 12.C, Holló Brigitta 13.E, Budai Dániel 13.K osztályos tanulónak adta át a szövetség jutalmát, a Ciszterci-díjat, mert keresztény értékrenddel, példamutató magatartással, kitartó szorgalommal méltó utódai az egykori ciszterci diákoknak.

Dr. Hibay Györgyné, Alinka néni megboldogult férje emlékére alapított díjat. A jó tanulmányi eredményt, a példamutató, a ciszterci szellemiségre jellemző magatartást tanúsító diákok kaphatják ezt a jutalmat. Ez évi jutalmazottak: *Budai Szilvia 13.A, Kovács Kristóf 12.C, Lénárt Liliána 13.E, Tiszlavicz Eszter 13.K*.

Igazgatói könyvjutalomban részesültek tanulmányi és sportversenyeken nyújtott teljesítményükért: *Jakab Nikolatta, Somodi Zsófia 13.A, Jakab Damján, Király Amanda 12.C, Herczeg Zolt, Utassy Anna, Utassy Ágnes, Sebestyén Konrád 13.E, Debrei Dóra, Perge Bianka, Váradi Enikő 13.K* osztályos tanulók.

Fábián Anikó, a Gárdonyi Alapítvány képviselője pályamunkájáért ebben az évben *Domán Vivien 13.E* osztályos tanulót és felkészítő tanárát *Lapinskasné Máté Erikát* Gárdonyi

Események

Alapítvány-díjjal jutalmazta. E díjat iskolánk nagyhírű igazgatónöje, Nagy Andorné alapította 2002-ben nyugdíjba vonulásakor azon végzős diákok számára, akik Gárdonyi Géza választott művéből, az egri diákhagyományokból, Eger szépségeiről és értékeiről kiváló színvonalú pályaművet írnak.

A búcsúzás pillanatában Dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő az Ősi Ír Áldás néhány mondatát idézte. Az énekar elénekelte Gen Verde: Ave Maria című szerzeményét. Majd Leszkóczy Nóra 12.E osztályos tanuló búcsúszta-tó beszéde következett.

„Emlékszem, tavaly még ti díszítettétek az osztálytermeket, a folyosókat, ti gyűjtöttétek a rengeteg virágot.

Most itt állunk mindannyian, de más szerepben, hisz ti vagytok díszben, virágok, ajándékok között, Nektek szól a ballagási dal. Most mi díszítettük a termeket, gyűjtöttük a virágokat, és érteket öltöztettük ünneplőbe a szívünket.

... csupán egy újabb izgalmas út vár rátok, és hogy ez az út merre visz, az csak rajtatok múlik. Ne féljete! Nem kell mindent magatok mögött hagyni, mert amit szívetekbe rejtettetek, azt szemetekkel megtaláljátok, a régi kapcsolatok mindig megmaradnak, s ha az egész világot meg akarjátok nyerni, megtaláljátok azt egy barát szívében. Bátran, merészen induljatok tovább, s ha szívetekre hallgattok, a jó utat választjátok majd. Most elmentek, de tudjátok, hogy aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.

Ígérem, megőrizzük emléketeket. A folyosón végigsétálva a tablókról néztek majd le ránk, mi pedig büszkén fölnézünk rátok. S ott leszte Ti a mozdulatokban, a mosolyokban. Hisz életünk részévé váltatok immár kitörölhetetlenül. Búcsúzom Tőletek! A ciszterci élet lelke a szeretet, mely kísérje végig utatokat és hassa át egész életeteket. Isten Veletek!”

Üveges Anita 13.A osztályos diákunk búcsúzóbeszédéből az alábbiakat idézzük: „A mai napon életünk egy fon-

Események

tos, minden bizonnyal meghatározó szakasza véget ér. Ha megállunk, és visszatekintünk, rájövünk, hogy nem volt könnyű az út, ami idáig vezetett, hiszen igazán itt formálódott egyéniségünk, és itt váltunk gyermekből felnőtté. Az itt eltöltött évek alatt tanáraink, szüleink és barátaink segítségével felfedeztük a világot, de ami ennél is fontosabb, megpróbáltuk megismerni önmagunkat, hiszen ahogy Márai Sándor mondta: „Önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmetesebb felfedezés, a legtanulmányosabb találkozás.”

Ennek az utazásnak az irányításában segítettek bennünket odafigyelésükkel kedves tanáraink, akiknek köszönjük, hogy szívvel-lélekkel azért dolgoztak az elmúlt években, hogy nekünk, diákoknak a lehető legtöbb tudást átadják, és ezáltal segítsenek bennünket a céljaink elérésében és az álmaink megvalósításában. Önök nem csupán a lexikális tudás megszerzésére ösztönöztek bennünket, hanem hittel, türelemmel és szeretettel az életre is neveltek minket. Köszönjük áldozatos munkájukat és mindazt, amit értünk tettek! Reméljük, szívükben őrzik majd emlékünket!

Hálával tartozunk szüleinknek, akik mindvégig mellettünk álltak, hittek bennünk, és ahogyan csak tudtak, segítettek. Nincsenek rá jó szavak, hogyan fejezhetnénk ki hálánkat azért, az odafigyelésért, szeretetért, törődésért és gondoskodásért, amit kaptunk tőlük. Nélkülük ma nem lennének itt és nem lennének azok, akik vagyunk!

Búcsúzunk tőletek, kedves diáktársaink! Kérünk benneteket, őrizzétek meg szívetekben az együtt töltött idő felejthetetlen pillanatait, és emlékezzetek ránk! Próbáltunk példaként előttetek járni, és a helyes utat mutatni,

Események

igaz, nem mindig sikerült, de kérünk titeket, tanuljatok a mi hibáinkból! Legyetek szorgalmasak és kitartóak, de ami a legfontosabb, higgyetek önmagatokban és bízzatok Isten segítő szeretetében! Őrizzétek és őregbítsétek iskolánk hírnevét, és legyetek büszkék arra, hogy gárdonyis diákok lehettek! Kedves ballagó diáktársaim!

Ma utoljára szólított az iskola csengője, és utoljára csukódott be mögöttünk a tanterem ajtaja. Véget érték gimnáziumi tanulmányaink, és most készek vagyunk kilépni az életbe!

Tudom, fájó a búcsúzás, de az együtt töltött idő emlékei összekötnek minket, és örökké bennünk élnek. Örömmel gondolunk majd vissza az elsősök bemutatkozása lázas izgalmaira, az angliai út élményeire, az osztálykirándulások felejthetetlen kalandjaira, a lelki napok lélekemlő előadásaira, a gombavató szívet melengető hangulatára és a szerenád megható pillanataira is. De most elérkezett a búcsú ideje. Elválnak útjaink, és most már egyedül kell szembenéznünk az élet kihívásaival. Felnőttünk. Meg kell hoznunk a saját döntéseinket, és vállalnunk kell a felelősséget a tetteinkért. Tovább kell mennünk az úton, harcolnunk kell az álmainkért, és soha nem szabad feladnunk!

„Az élet útját megírták nekünk, Ki tudja, miért, tán itt van bennünk. Lelkedben még ég a láng, Menned kell, ne féj, menj tovább.”

Ezekkel a gondolatokkal búcsúzva, felkérem Huczka Violetát és Holló Gellértet, hogy kössék fel a ballagó diákok emlékszalagját iskolánk zászlajára!”

A ballagási műsor a „Boldogszszony, Anyánk ...” közös eléneklésével ért véget.

MERT NEM LEHET FELEDNI

**M á r -
cius 1-jén,
a kom-
munista
diktatúra
áldozatai-
nak emlék-
napjához
kapcsolód-
va Wirth-
né Diera**

Bernadett, az ELTE másodéves doktorandusza tartott megemlékezést iskolánkban. Rendelkezésünkre bocsátotta előadásának kéziratát, amelyet kicsit rövidítve közölünk.

Fekete Hollók

1956 után a Rákosi-rendszer durva és nyíltan egyházüldöző politikáját váltotta fel a Kádár-rendszer „engedékenyebb” magatartása. Ez a gyökere annak, hogy a közvélemény napjainkban sem tud arról, hogy az Egyházhoz tartozó felszentelt és civil embereket komoly üldöztetés érte 1956 után. A Kádár-rendszer más eszközökkel akarta kézben tartani az Egyházat.

Éppen 50 esztendeje zajlott le a katolikus egyházat érintő persorozat, állambiztonsági szakzsargonnal a „Fekete Hollók” akció. 1961 februárjában lépett fel a Belügyminisztérium azon világi és papi személyekkel szemben, akik az engedélyezett határokon túl gyerekek, fiatalok hitre nevelésével foglalkoztak. Az iskolák államosításával, majd 1949-ben a fakultatív hitoktatás bevezetésével hamar világossá vált, hogy a hitoktatás nem tud a régi keretek között működni. A hitoktatás megtört formája maradt az iskolai hitoktatás, de külön kérelmezni kellett, és előzetes beiratkozáshoz kötötték a részvételt. Minden adminisztrációs eszközt bevetettek azért, hogy minél kevesebben vegyenek részt ezeken az alkalmakon. Ezért hamar megindult, az állami engedéllyel nem rendelkező (a kor szóhasználatával élve) „illegális hitoktatás”. Egy-egy lelkipásztor, papi vagy szerzetesi közösség vállalta magára, hogy a nehéz időkben továbbra is foglakozik a fiatalokkal. A ciszterci szerzetesek és volt diákjaik élen jártak ebben, a Belügyminisztérium adatai szerint a „ciszterci illegáció” volt a

legnépesebb, adataik szerint mintegy 1000 fővel foglalkoztak. Tehát február 6-án éjszaka egyszerre Budapesten, Szegeden, Egerben, Székesfehérváron, Baján és Pécsen közel 1000 helyen tartották házkutatást, és mintegy 100 főt tartóztattak le.

Már az ötvenes évek végén is kétszen álltak a tervek, a kivitelezésre felsőbb parancsra vártak a hatóságok. Tehát a rendőrség egy ügyet akkor indított, mikor a Párttól politikai engedélyt kaptak, nem pedig akkor, amikor végeztek az előkészítő munkával. Berényi István, a Rendőrtiszti Akadémia oktatója, aki 1957-1963 között az egyházi elhárítással foglalkozó alosztály (BM II/5-C Alosztály) vezetője így fogalmazott: *„Az operatív feldolgozó munkánál, különösen az ügyek realizálásánál minden esetben figyelembe kell venni a bel- és külpolitikai helyzetet, és nem utolsósorban azt, hogy egy-egy ügy realizálásának a tömegek megnyerése szempontjából milyen hatása van. Ez a legfontosabb szempont.”*

A házkutatásokat és őrizetbe vételeket hosszas felderítő munka előzte meg. Az operatív tisztek titkos házkutatásokat tartottak, feltérképezték telefon- és lakáslehallgatások, titkos követések segítségével a házkutatást és letartóztatást elszennvedők kapcsolatait, szokásait. Így az akció éjjelén már pontosan tudták, melyik szobában, melyik asztalban, szekrényben, polcon mit kell keresni. Bizonyítéknak és ezért lefoglalandó dolognak tekintették az írógépeket, magnókat, könyveket, jegyzeteket vagy egyéb vallásos tartalmú füzeteket. Néhány helyen fényképeket, tábori felszereléseket találtak, de míg az ötvenes években elterjedt gyakorlat volt fegyvert becsempészni és megtalálni a házkutatás során, itt ilyesmivel már nem találkozunk.

Az őrizetbe vett személyekkel szemben a vád mégis „államellenes szervezkedés”. Csakis a kor és a kommunista rendszer logikája alapján kerülhetünk közelebb annak megértéséhez, hogy lehet hitoktatást államellenes szervezkedésnek titulálni és üldözni. Magyarország 1949-ben elfogadott alkotmánya (54. paragrafus) kitért és polgárai számára biztosította a vallás szabad gyakorlását. Az Alkotmányban garantált alapelv és a valóságban tapasztalható különbséget valószínűleg az adja, hogy a felek (az állam, illetve

az egyház) másként értelmezték a vallás „gyakorlását”. Az állam a templom falai között, lehetőleg csak a liturgia megünneplésére értelmezte a vallásszabadságot, és saját bevallása szerint ennek is előbb-utóbb el kell tűnnie: *„A vallásos világnézet és a marxizmus-leninizmus között kibékíthetetlen ellentét van. A vallásos ideológia elleni harcot a marxizmus-leninizmus fegyvereivel vívjuk mindaddig, amíg a vallásos világnézet az emberek tudatából el nem tűnik.”* (részlet az MSZMP Politikai Bizottságának 1958. július 22-i határozatából). A vallásgyakorlat minden egyéb megnyilvánulását tiltani és akadályozni igyekezett. Nem, vagy csak korlátozott mértékben lehetett a liturgiához kapcsolódó körmeneteket végezni; az ifjúsággal való foglalkozás – a szentségek felvételének előkészületén túl – tiltott volt. Ezt a tiltást a Rendőrtiszti Akadémia egyik tankönyvében olvashatjuk: *„Az egyházak az ifjúsággal kizárólag az iskolai hitoktatás keretében, a vonatkozó minisztertanácsi határozatban előírtaknak megfelelően, valamint elsőáldozás, bérmálás és konfirmáció keretében foglalkozhatnak. Az ifjúsággal való minden más (sport, vetítés, énekkar, iskolán kívüli hittan stb.) foglalkozás megengedhetetlen.”*

Az egyház, illetve a hozzá tartozó papok, szerzetesek és világiak pedig azt vallották, hogy a kereszténység az egész életet és annak minden területét meghatározó életforma, ezért beletartozik mind a liturgikus élet, mind a hitben való folyamatos mélyülés, mind a hittanon tanult gyakorlati megvalósítása kiránduláson, baráti találkozások alkalmával. Ez teljesen ellentétben állt az állam által elvárt „sekrestyekatolicizmussal”.

Az őrizetbe vételek után megkezdődött a letartóztatottak kihallgatása. Fizikai erőszakot (a visszaemlékezők szerint) már nemigen alkalmaztak, a lelki ráhatás azonban továbbra is súlyos volt. A kihallgatások gyakran több (5-6) órán keresztül tartottak, és nem egy esetben éjszaka folytak. A lelki megtörés egyedi eszköze volt a püspököktől kierőszakolt nyilatkozat, mely elítélte a letartóztatottakat, akik államellenes szervezkedésben vettek részt. A nyomozók ezt az iratot mutatták meg, és próbálták megtörni a gyanúsítottakat azzal, hogy *„még az egyházatok is ellenetek fordul”*. Sokak számára hatott

bénítóan, de voltak, akik érzékelték a hangvétel és az előadásmód alapján, hogy nem a püspökök szabad elhatározásából születhetett a dokumentum. Több visszaemlékezésünk van arra nézve, hogy vezető békepapok fogalmazták a nyilatkozatot, és annak ellenére adták ki, hogy nem minden püspökkel egyeztettek róla.

Nemcsak a letartóztatottakat hallgatták ki, hanem beidézték a rendőrségre a csoportok tagjait is.

Az II. világháború előtt, illetve közvetlenül utána a ciszterci szerzetesek segítségével virágzó vallási élet folyt Szentimrévárosban, Budapest mai XI. kerületében. Az iskola a cserkészlet segítségével segítette a rájuk bízottakat. Ez a folyamatos lelki fejlesztés nemcsak a gyerekeket, hanem szüleiket is elérte a plébániai életen keresztül. A nevelés hatásosságát mutatja, hogy a kommunista hatalomátvétel után, az egyházi élet ellehetetlenítését követően, világiak tucatjai vállalták katolikus identitásukat azzal, hogy megmaradtak hívő kereszténynek, illetve a felosztott ciszterciak mellett tevékenyen részt vettek az államosított gimnázium diákjainak további nevelésében.

A vallási nevelés folytatásában nagy szerepük volt a gimnázium szerzetes tanárainak, és az általuk nevelt „nagyobb” fiataloknak. Ők igyekeztek a fiatalabb tanulókat összegyűjteni, és azokat, akiknek igényük volt rá, vallási – erkölcsi oktatásban részesíteni. Egy-egy csoport öt-tíz főből állt, akiket az idősebbek vezettek, és heti rendszerességgel találkoztak. A csoportvezetőknek is voltak külön találkozóik, ahol megbeszélték a felmerülő problémákat, és segítséget kaptak saját és a rájuk bízottak lelki fejlődésének biztosításában. Ennek a mozgalomnak volt papi vezetője Barlay Ödön (rendi nevén: Szabolcs) ciszterci szerzetes, mellette világiak tevékenykedtek: Alszászy Károly, Aszalós János, Éry Béla, Éry György, Gáldy Zoltán, Gosztonyi Géza, Hontváry Miklós, Hopp Rozália, Keglevich László, Kemenes Erzsébet, Körmendy Szilveszter, Nobilis Gábor és Rozgonyi György személyében.

Barlay Ödön volt a mozgalom elindítója és összefogója, aki a budapesti Bölcsészettudományi Karon is oktatott, Rómában ösztöndíjjal tanult, és életcéljának tekintette a fiatalok nevelését. Az iskolák államosítása előtt a Szent

Imre Gimnáziumban és a plébánián tevékenykedett, utána előljárói – Mindszenty József hercegprímás és Endrédi Vendel zirci apát – utasítására csoportokat szervezett, melyek vezetőivé volt diákjait tette. 1958-ban internálták, majd 1961-ben letartóztatták és elítélték államellenes szervezkedés miatt. Internálása után Körmendy Szilveszter helyettesítette, akit Barlay kért fel a feladatra, hogy megmutassa: laikusként, családósként lehet hitvalló keresztény életet élni. A bíróság súlyosbító körülményként értékelte, hogy Körmendy képzett szakmunkás létére „klerikális” összeesküvés részese volt.

Barlay Ödönhöz lánycsoportok is tartoztak. Ezeket Hopp Rozália orsolyita szerzetesnő fogta össze, akinek rendjétől 1950-ben ugyancsak megvonták a működési engedélyt.

A fentebb bemutatott vezetőket két perben ítélték el. Az elsőrendű vádlott Havass Géza pap és Palos Bernardin ciszterci szerzetes lett. Mindketten az egyházban betöltött viszonylag magas pozíciójuknak köszönhetően, hogy a hatalom a szentimrévárosi mozgalom vezetőivé emelte őket.

Az első pert 1961. június 7–14-ig, a másodikat 1961. július 26-a és augusztus 1-je között tárgyalták. A júniusi perben inkább papi személyeket ítélték el, akik mögé „súlyos” politikai összeesküvést (Keresztény Front) kreáltak, míg a második per vádlottjai terhére a ciszterci rend fenntartását és az „illegális” hitoktatást rótták.

Fontos megjegyezni, hogy a csoportok tagjait összekeverték. Például a Barlay Ödönhöz köthető emberek közül Körmendy Szilvesztert, Keglevich Lászlót és Hopp Rozáliát a második, júniusi perben ítélték el. Gáldy Zoltánt viszont Barlayhoz kapcsolták, ezzel elszakították azoktól, akikkel valóban együttműködött: Éry Györgytől, Éry Bélától és Gosztonyi Gézától, akik osztály-, illetve évfolyamtársai voltak a Szent Imre, majd József Attila Gimnáziumban. Nyitott kérdés, hogy a valóban fiatalokkal foglalkozó világiak – Nobilis Gábor, Hontvári Miklós és Gáldy Zoltán – ügyére miért az első (papi) tárgyaláson került sor.

Az első ítéletet 1961. június 19-én hirdette ki a bíróság, a másodikat augusztus 1-jén. Az első ítéletről elmondható, hogy összességében sokkal súlyosabb volt a másodiknál, mert a le-

gyenyhőbb ítélet is 2 év 6 hónap – Gáldy Zoltáné, – míg a legsúlyosabb 8 év – Barlay Ödöné – lett. Ebben az ítéletben a papok részére 6 és 7 év közötti, míg a világi résztvevőknek 4 év a kiszabott börtönben letöltendő átlagbüntetés. Továbbá mindnyájuknál teljes vagy részleges vagyonekobzást rendeltek el, illetve mellékbüntetésként bizonyos időre, egyes törvényben előírt jogaikról fosztották meg őket.

Az első ítélethez képest sokkal enyhébbnek tűnik a második per végzése, ahol a legsúlyosabb ítélet 6 (Halász Ferenc), míg a legenyhébb másfél év (Mezey Bertalan) lett. Itt a következő ítéletek születtek: Palos Györgyöt, akit ciszterci szerzetesként tettek az ügy főszereplőjévé, 5 év börtönbüntetésre ítélték. Alszászy Károly 5 évet, Körmendy Szilveszter 3 év 8 hónapot, Keglevich László 3 év 6 hónapot, Aszalós János 4 évet, Rozgonyi György 3 év 6 hónapot, Hopp Rozália 2 év 6 hónapot, Mezey Bertalan 1 év 6 hónapot, Gosztonyi Géza 3 év 6 hónapot, Éry Béla 3 évet, Éry György 3 évet, Kemenes Erzsébet pedig 1 évet kapott.

A hatalom általi meghurcolás első sorban és legnagyobb mértékben azokat érintette, akik munkájuk vagy a tanulás mellett időt és energiát szántak arra, hogy a fiatalabb nemzedéket bevezessék a katolikus hitbe. A hatóságok sajátos logikája őket tekintette tudatos és ellenséges elemeknek, ők voltak az „államellenes szervezkedés” vezetői. Tőlük élesen elválasztották az általuk „megtévesztetteknek” titulált fiatal résztvevőket. A „szervezkedés” tömegét adó „befolyásolt és megtévesztett” fiatalok büntetésére más módszereket választottak. Egy részüket eltanácsolták az egyetemről, ahol tanultak; vagy ha fiatalabbak voltak, szüleik, tanáraik előtt vonták felelősségre őket. Minden korosztálynál felhasználták a KISZ segítségét, aminek feladatává tették, hogy „a meggyőzés és a nevelés módszereivel foglalkozzanak” az érintettekkel.

Az utolsó szó szóljon azokról, akik itt Egerben ciszterci szerzetesként helyt álltak a legnehezebb időkben: 1961. február 6-án tartóztatták le és ítélték el Vastag Sándor és Hervay Ferenc atyákat. Egerben és környékén működött Dr. Kalász Mihály, Kádár László, Bacskay Ottó és Kassa László.

Helytállásuk legyen példa előttünk!

Küzdőtelmes századok 6.

Ebben a cikkben a Ciszterci Rend személyi állományáról egy rövid összefoglaló táblázatot közlünk az 1988 októberi adatoknak megfelelően:

	monostorok	szerzetesek	növendék, novícius, oblátus, laikus testvér	összesen
Generális apát Róma	1	1		2
I. Osztrák Kongregáció	6	197	25	222
II. Mehreraui Kongregáció	7	122	49	171
III. Szent Bernát Kongregáció Olaszország	8	39	12	51
IV. Közbenjáró Szűz Mária Kongregációja	3	48	10	58
V. Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának Kongregációja	4	58	17	75
VI. Szűz Mária Szeplőtelen Szívének Kongregációja	2	11	4	15
VII. Zirci Kongregáció				
31. Zirc (szétszórvá)	1	59		59
32. Dallas (USA)	1	28	1	29
ÖSSZESEN:	2	87	1	88
VIII. Casamari Kongregáció	19	149	65	214
IX. Aragón Korona Kongregációja	2	38	5	43
X. Lengyel Kongregáció	4	89	50	139
XI. Szent Kereszt Kongregáció (Brazília)	3	47	17	64
XII. Szent Család Kongregáció	6	148	2	152
XIII. Kongregációkon kívül	4	9		9
ÖSSZESEN:	70	1030	267	1297

A cikk írásához felhasználtam Lékai Lajos: Ciszterciek című munkáját (Szent István Társulat, Bp. 1991.).

KO

Iskolánk tanulója, *Császár Anett (12.K)* az ez évi francia nyelv **OKTV országos döntőjében XXX. helyet** szerzte meg. Szaktanára *Kádár Judit* tanárnő. Az újságunk múlt havi számában közölt francia nyelvű novellájával **megnyerte** a Budapesti Francia Intézet és a Latitudes könyvesbolt által meghirdetett "Dix mots en toute latitude" (Tíz szóval szabadon) pályázatot is. A novella címe: Si les fleurs parlaient... A következő honlapcímen mindenki megtalálhatja a versenykiírást és a beérkezett pályázatokat: <http://www.latitudes.hu/hu/content/dix-mots-en-toute-latitude-verseny>

Most novella magyar nyelvű fordítását közöljük.

Ha a virágok beszélneek...

Elgondolkoztatok-e már azon, hogy ha a virágok beszélneek, mit mondanának nekünk? Mit kérnének tőlünk? Talán: tapossatok le, vágjatok le, esetleg az életükért könyörögnének? Vagy éppen Istenhez foházkodnának, hogy lilának, pirosnak vagy sárgának teremtsé őket? Vajon hálásak lennének nekünk vagy sikoltanának a félelemtől?

Felnőttem. Ám mikor egy balsamos mező közepén fekszem a madarak zengő kórusát hallgatva, a virágok illata mindig kellemes emlékeket ébreszt bennem. Imádom a virágokat, mindig is imádtam őket. Sőt, tisztetem őket. Olyanok, mint egy királynő: büszkék, méltóságteljesek, előkelőek, gyönyörűek és kecsesek. Amit mérhetetlenül tisztetek bennük, az, hogy méltósággal néznek szembe a halállal tudván, hogy túlságosan rövid az életük. A virágok ... élnek. Igen, élnek, és már beszéltem is velük. Barátok és bűntársak vagyunk, mindig megosztottuk egymással titkainkat, soha nem hagytak el engem, mindig számíthattam rájuk.

Egy mesés erdő közepén álló aprócska farmon éltem, én és szüleim. Minden olyan volt, mint egy földi paradicsom: meleg otthon, szerető család. Ajtónk mindig nyitva állt mások előtt. Édesapám favágó volt, édesanyám varrónő, aki imádkozta a virágokat. Mindig mondta nekem, hogy lelkük van, és mindnyájan tudnak beszélni, éppen ezért csodálni kell őket, nem pedig rosszat okozni nekik. Mivel kicsi voltam és hiszékeny - mint minden gyerek -, elhittem. Öntöztem őket, suttogva szóltam hozzájuk néhány szót válasza várvára, ami sosem érkezett meg. Vártam egy hangra... egy szóra... egy jelre... bármire. Heteken, hónapokon keresztül időztem a kertben minden egyes délután. A mezőn, barátaimmal körülvéve, visszarepültem gyermekkorem és annak a napnak az emléke, amikor legelőször találkoztam velük.

Egy gyönyörű tavaszi napon történt. Hamar kiugrottam az ágyból, hogy édesanyámnak egy csokor százszorszépet szedjek. Előző nap egy üveggolyóval lepette meg, azt szerettem volna ezzel az aprósággal megköszönni. Beléptem a kertbe az üveggolyóval a zsebemben, ollóval és egy szál piros cérnával a kezemben. Legelőször kiválasztottam a legszebb százszor-

szépet, majd lehajoltam, hogy levághassam. Hirtelen egy hangot hallottam:

- Miért akarsz minket bántani?

Elejtettem az ollót, annyira megijedtem. Körülnéztem, de teljesen egyedül voltam a kertben.

- Ki van ott? – kérdeztem.

- Én vagyok az, a százsorszép.

Lepillantottam a földre, és nem hittem a szemeimnek! Anyának igaza volt! Ezernyi apró tekintet szegeződött rám.

- Végre találkozhatok veletek! Már alig vártam, hogy beszélgethessünk! Anya megmondta, hogy mind tudtok beszélni! – kiáltottam. Szökdécselni kezdtem az örömtől.

- Miért akarsz minket bántani? – kérdezte ismét.

Hirtelen az összes örömöm elszállt és elszégyelltem magam. Eszembe jutott, hogy egy perccel ezelőtt még „meg akartam ölni” őket. Gyorsan elrejtettem az ollót a hátam mögé és ezt hazudtam:

- Nem akartalak bántani titeket. Elnézést kérek, amiért rátok ijesztettem.

De a kis százsorszép a lelkembe látott.

- Egy ajándék leszek, igaz?

- Igen – ismertem be -, arra készültem, hogy édesanyámnak adlak. Tegnap kaptam tőle egy üveggolyót, és szerettem volna megköszönni neki.

- Hát akkor mire vársz? Ugyanolyan tiszta szíved van, mint édesanyádnak. Nyugodtan vágj le és szerezz neki örömet!

- Nem, soha nem bántanálak téged! Ha leváglak, meghalsz!

- Hallgass ide! Nem saját magunknak ontjuk virágainkat. Nem. Bimbóinkat az egész

világnak szánjuk, nektek. Életünk célja a csábítás bódító illatunk segítségével. Minden nap megmutatjuk szépségünket, csak nektek áldozzuk fel. Ám sajnos életünk túl rövid, szépségünk múlandó. Csak egy megoldás létezik, hogy megmenthes. Ha igazán a barátom vagy, leszakítasz, és édesanyádnak ajándékozol engem. Aztán mielőtt hervadni kezdenék, száríts meg. Így - igaz, illatom már elszállt -, szépségem örökké megmarad, és veled leszek, bárhol is jársz.

Könnyekig meg voltam hatódva. Erre nem is gondoltam. Büszkeséggel és méltósággal választják a halált a hervadással szemben, és mindennapi, múltó vágyainknak, szeszélyeinknek áldozzák fel életüket.

Hirtelen egy gondolat ötlött eszembe: kivettem az üveggolyót a zsebemből és a százsorszép elé helyeztem.

- Fogd: egy ajándék barátságom jeléül.

- Köszönöm – mondta, és egy harmatcsepp gördült le szirmain. A harmatcsepp a virágok könnye.

Leguggoltam. Lassan, nagyon lassan kivettem az ollót a zsebemből. Vártam ... nem volt szívem megtenni. Mielőtt a barátom behunyta szemeit, homlokon csókolt.

- Rajta! – mondta. Én is lehunytam a szemeimet.

- Rajta! – hallottam anya hangját és éreztem csókját a homlokomon – Kelj föl!

Kinyitottam a szemem. Ott feküdtem a földön kezemben a százsorszéppel.

- Elaludtál a kertben – nevetett anyám.

Akkor mindez álom volt csupán? Nagyon kiábrándult voltam.

- Gyere be gyorsan a házba, mielőtt megfázol!

Egyáltalán nem törődtem ezzel. Könnyekben törtem ki. Minden, amit valóságnak hittem nem volt több pusztá álomnál? Sír-tam, mint a csecsemő, akitől elvették a cumiját. Az egyetlen különbség az volt, hogy most legszebb álmom foszlott szerteszt. Anyám karjai közé vettem magam.

- Mi történt? Rosszat álmodtál? – kérdezte aggódva.

Nem válaszoltam. Nem voltam képes abbahagyni a zokogást.

- No, ne sírj már kincsem! – vigasztalt simogatva összeköcolódott hajamat és szárítgatva legördülő könnyeimet. – Egyébként mit is csináltál itt a kertben ilyen korai órák?

Szétnyitottam piciny ujjaimat és megmutattam a kis virágot.

- Az üveggolyóért cserébe szerettem volna neked adni ezt a kis apróságot.

Tényleg, hol van a golyó? Benyúltam a zsebembe.

Üres volt...

Felnöttem. De mikor egy balzsamos mező közepén fekszem a madarak zengő kórusát hallgatva, a virágok illata mindig kellemes emlékeket ébreszt bennem. Imádom a virágokat, mindig is imádtam őket. Ez az esemény immár közel harminc éve történt, de még mindig úgy él emlékezetemben, mintha tegnap történt volna. Miután nem leltem a golyót a zsebemben, azonnal tudtam, nem álmodtam. Ám sajnos azóta egyetlen virág sem szólított meg. Némák lettek, szóltanok. Azonban nem adom fel, még mindig beszélek hozzájuk. Mint jól tudjuk, a remény hal meg utoljára. És a kis százsorszép? Egy könny között őrzöm, amit mindenhová magammal viszek. Így módon kis barátom mindig velem van. Nap mint nap elkísért az iskolába; baráti összejöveteleken, az első randevumon, esküvőm napján sem maradt távol. Velem volt, mikor elhagytam a mesés farmot, örömteli gyermekkorom színhelyét. Mindig, mindig velem van, ahogy azt megígérte nekem azon a reggelen.

Gratulálunk

2011. április 26-án megszületett **Móczárné Köves Eszter** tanárnő **Veronika** nevű kislánya. Az újszülött kislánynak és a szülőknek jó egészséget és hosszú életet kívánunk.

Az elegáns öltözködésről nemcsak fiúknak

Az alábbi cikket az internet megjelent lapján olvastuk. Az eredeti címe: „Az üzleti öltözködés öt leggyakoribb hibája” volt. Az első mondat nélkül, úgy véljük, mindenki számára hasznos információkat tartalmaz.

Ma már mindenki tudja, hogy az öltöny azonos színű és anyagú nadrágból és zakóból áll, hogy le kell vágni a címkét az öltöny ujjáról és ma már senki nem vesz fel az öltönyhöz fehér zoknit. Ma már az öltönyök minősége is megfelelő, azonban ahogy mondani szokás, sokan „nem tudják viselni”.

Rövid ujjú ing öltönyhöz

Sokan esnek abba a hibába főként nyáron, hogy a melege hivatkozva rövid ujjú inget vesznek fel az öltöny alá. Azonban a rövid ujjú ing sportos viselésnek számít, amit nem illik öltönyhöz hordani. Mégis mit lehet tenni, ha meleg van?

Öltönyhöz és nyakkendőhöz mindig hosszú ujjú inget illik felvenni. Azonban ha meleg van, le lehet venni a zakót, és a hosszú ujjú ing ujját könyékig fel lehet hajtani. Ezt az etikett nem tiltja, viszont érdemes odafigyelni, hogy ez tényleg hajtás legyen, és ne felgyűrűs.

Nyakkendő alatt kigombolt felső gomb

Az egyik leggyakoribb rossz szokás az ing felső gombjának a kigombolása a nyakkendő alatt. A nyitott ingnyaknak olyan hatása van, mintha kicsi lenne az ing mérete. Az ing nyakmérete akkor jó, ha teljesen begombolva befér két ujj a gallér és az Ön nyaka közé. Ennél szűkebb inget nem érdemes viselni, mert az rövid időn belül kellemetlenné válhat.

Nem megfelelő nadrághossz

Talán ez a leggyakoribb hiba, amit a férfiak elkövetnek. A nadrág megfelelő hossza mindig a cipősarok tetejéig ér. Ha az öltönyvásárlása során nincs ott egy megfelelő cipő, akkor mezítláb mérve pont a földig érjen a nadrág hossza. Fekete, sötétkék és sötétszürke nadrághoz, öltönyhöz fekete cipőt, övet és zoknit illik hordani, barna nadrághoz barna övet és zoknit.

Kitömött zakózsebek

Jelentéktelennek tűnő dolog, de

képes mindent elrontani. Kitömött zsebekkel a legjobban szabott öltönyben is rosszul mutat a viselője. Az öltöny zsebei nem arra valók, hogy például kulcsomót vagy pénztárcát töljünk bele. Ezeknek a kizárólagosnak, vagy irattáskában a helyük. Az öltöny zsebébe legfeljebb zsebkendőt, névjegyet tehetünk, mert a zakó úgy elegáns, ha szépen rásimul a testre.

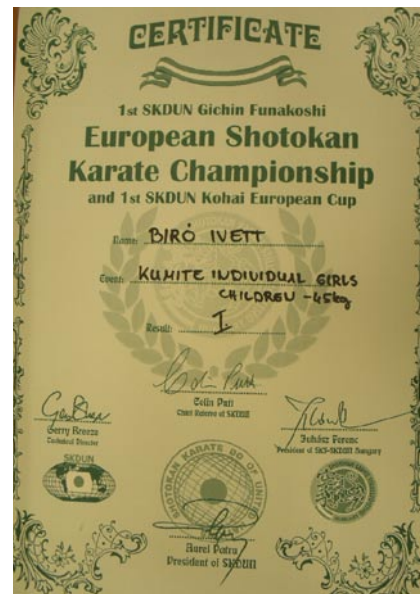
Nyakkendő hossza

Feltűnő hiányosság a nem megfelelő hosszúra kötött nyakkendő. A helyesen megkötött nyakkendő az övig ér. Pontosan. Nem lejjebb, nem takarja el az övet és nem feljebb. Amellett, hogy ezt diktálja a protokoll, így praktikus is: a túl hosszúra kötött nyakkendő belelóg mindenbe, ha túl rövid, akkor az anyag esése nem lesz megfelelő, és nem áll jól.

„A jól öltözöttség üzleti érték”

„Szociológiai kísérletek bizonyítják, hogy a jól öltözöttség drámai mértékben javítja a hitelességet. A hitelesség pedig a bizalom alappillére, az egyik legnagyobb érték az üzleti életben. Ezért érdemes ügyelni a részletekre, mert egy jelentéktelennek tűnő hiba tönkretelheti a megjelenésünket és a rólunk alkotott képet. És mindez egy kis odafigyeléssel elkerülhető” – mondta Békés Zoltán. (Békés Zoltán közgazdász, a MrSale Öltönyüzlet tulajdonosa. Húsz éve dolgozik az öltönykereskedelmi területén.)

http://www.gondola.hu/cikkek/76004-Az_uzleti_oltozkodas_ot_leggyakoribb_hibaja.html

Iskolánk 6. C osztályába jár Bíró Ivett, aki...kor Európa bajnokságon 1. helyet szerzett KUMITE kategóriában. Ebből az alkalmából kértem tőle interjút. Sorold fel, kérlek, milyen nemzetközi és országos díjakat nyertél eddig!

Országos bajnokságon 1. helyezés, világbajnokságon Franciaországban KATA(formagyakorlat) kategóriában 4. helyet, KUMITE-ben 3. helyet szereztem. Legutóbb pedig Európa Bajnokságon 1. helyezett lettem.

Be tudnád töviden mutatni ezt a sportágat?

A karate a jellemről, a tiszteletről, önuralomról, az akaratról és a becsületről szól. Jó eszköz a jellem fejlesztésére a gyakorlatok tökéletesítése. Ez egy olyan küzdősport, amelyben nem az a cél, hogy szétverjük egymást, de ha megtámadnak, bárhol meg tudjuk védeni magunkat.

Miért a sportot választottad?

Már amikor először megnéztem, megtetszett ez a sport, és láttam azt is, hogy milyen eredményeket lehet elérni. Kitűztem magam elé a világbajnoki címet KUMITE-ből, de már az is óriási örömet tud szerezni, ha részt vehetek egy versenyen, ám természetesen még nagyobb öröm, ha nyerek is.

Kinek ajánlanád ezt a sportot?

Mindenkinek – kicsiknek és nagyoknak, fiúknak és lányoknak –, akit érdekel ez az önévelmi sportág. Igaz, túlságosan kis korban nem ajánlatos elkezdni, mert egy 5-6 éves gyermek még nem veszi komolyan az edzést, nem tud eléggé odafigyelni, ezért csak játszódózás lesz, és a fegyelmezővel megy el az idő. Felső korhatárt nem

tudnék mondani, mert van, aki még 78 évesen is karatézik.

Vannak-e már kialakult céljaid, és szerepel-e a karate a terveid között?

Igaz, még csak 6-os vagyok, de azt tervezem, hogy rendőr szeretnék lenni, és így bizonyosan hasznát fogom venni a karate tudásomnak. Szeretnék edzőként is tevékenykedni, hogy én is továbbadjam a tudásomat az újoncoknak. Az edzőm – Eged László – már 16 éve karatézik, 5 éve készít föl Pétervásárán, és nagyon sokat köszönhetek neki az eddig elért eredményeimben.

Köszönöm szépen a riportot, és kívánom, hogy a céljaidat el tudd érni, valamint a karatében is sok sikert kívánok!

Somogyi Viktória 10.E

(A cikkünk a Heves Megyei Hírlap 2011. 04. 21-én megjelent számában olvasható.)

Ezüst minősítés

Ballagó Júlia 10. K osztályos tanulónk 6. helyezést ért el a tatai Eötvös József Gimnáziumban rendezett XVII. Országos Arany János Irodalmi Verseny döntőjében, s ezzel EZÜST DIPLOMA minősítést kapott.

A verseny elsődleges célja az olvasottság, az irodalomismeret elmélyítése, az élményszerű befogadás, a műértés fejlesztése volt. Idén 108 iskola tanulói készültek föl Arany János Toldi, Mikszáth Kálmán A Sipsirica, Sütő András Advent a Hargitán, Lázár Ervin Hét szeretőm, Victor Hugo A párizsi Notre-Dame, Tóth Krisztina Vonalkód és Lugosi Viktória Ajvé című műveiből. A kétfordulós megméretésen először írásbeli feladatokat kellett megoldaniuk a megadott irodalom alapján, majd összehasonlító elemzést kellett végezniük. Ez alapján kerülhetett be a legjobb ötven diák az áprilisi fináléba, ahol „A példát élni és éltetni kell, nem pedig magyarázni” címmel fejthették ki gondolataikat egy dolgozatban. A szóbeli fordulóban villámkérdéseket megválaszolva adhattak számot tudásukról a nyilvánosság előtt. A kérdéskörök az előre megadott művekhez kapcsolódtak. *Júliát Lapinskasné Máté Erika készítette föl.*

(A cikkünk a Heves Megyei Hírlap 2011. április 22-én megjelent számában olvasható beszámoló minimálisan módosított változata.)

Ballagás 1941-ben

Alinka néni, dr. Hibay Györgyné 2007-ben alapított jutalmat gárdonyis ciszterci diákjaink számára megboldogult férje emlékére. Most rendelkezésünkre bocsátotta férjének, az egykori ciszterci diáknak 1941-es (épp 70 évvel ezelőtti) ballagási fényképeit. Oláh Gyula, a Ciszterci Diákszövetség Egri Osztályának vezetőségi tagja, az Egri Fehér/Fekete szerkesztője a visszaemlékezésével segített abban, hogy újra átélhessük az egykori ünnep hangulatát: (A képek eredeti méretei lényege-

sen kisebbek a ma általánosnál.)

„Abban az időben a ballagás eléggé zárt iskolai ünnepély volt, melyet mindig az utolsó tanítási órában tartottak. Csak a diákok vettek részt, szülőket nem hívtunk. Majdnem mindig május 8-án volt a ballagás. 1944-ben, amikor a tanév március 31-én hirtelen befejeződött, nem volt ballagás (Sajnos, én is ekkor végeztem). 1945-ben pedig, a háborús világ miatt meghosszabbodott iskolai évben június 2-án volt.

Azt nem tudom, mióta volt az iskolánkban ballagás. Az évkönyvek 1931-től emlékeznek az „Ünnepek”

fejezetben a ballagásról. Később már a műsor is olvasható: búcsúztató beszédet a VII. osztály jeles képviselője, egy első kisdíák valamilyen búcsúzó verset mondott, s azután a végzős osztály illusztris képviselője köszönt el az Alma Mátértől. Későbbi időben énekar és a zenekar is emelte az ünnepség színvonalát. Végül az első osztályosok egy-egy nefeleics virágszálat adtak át a búcsúzó osztály tagjainak. Mint akkoriban minden ünnepélyt, a ballagást is a tornateremben rendezték.

Ezután a nyolcadikosok méltóságteljes léptekkel, kellő távolságban

egymást követve vonultak a primusz udvaron át a diákok sorfala között. Előtérben Hibay György. Régebben ilyenkor az iskola fúvós zenekara a Ballag már a vén diák című dalt játszotta, 1939-től már magyar népdallal búcsúztak a „vén diákok”: Elindultam szép hazámból és Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek c. dalokat énekelte az ifjúság. Az út a templomba vezetett, ahol orgonakisérettel a „Te vagy földi éltünk vezérsillaga” c. Mária énekkel fejeződött be az ünnepség.

A ballagó osztály a tanárok mind-egyikével készített közös képet. A közölt képeken vitéz Szabó Ferenc testnevelő-tanár, Erdélyi Guidó osztályfőnök, Vajk Atanáz latin és német tanár (ő van diákok társaságában is az udvaron) látható. Az osztályfőnök ajándékán emlékeztető sorok olvashatók. Az udvaron a zöldkarszalagos diák felügyelő végzős, VIII-os diák, Sárdy Andor. Az utolsó képen pedig a már leérettségizett diákok láthatók. Az iskolában intézeti sapkát kellett viselni. Kalapot csak a leérettségizettnek volt szabad viselnie. Ezért a nagy öröm.”

*Hűségesei társaságának
szíves megemlékezé-
sével
Eger, 1941. jún. 5.
Erdélyi Guidó
Köszön*

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: Dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő.

Felelős szerkesztő: Kovács Ottóné tanárnő.

Villámpostacím: deleo@citromail.hu

Diákszerkesztő: Somogyi Viktória 10.E osztályos tanuló.

Technikai munkatárs: Kovács Ottó tanár úr.